

QUÈ HI HA DARRERA LA FÀBRICA NOVA DE MANRESA?

La filadora

El pèsol negre, maig-juny 2007

Estan construint un model de ciutat pensada per les butxaques suculentas, per l'oci, pel consum. Quan ens diuen equipaments es refereixen a centres comercials, restaurants, llocs on poder realitzar culte al déu diner. Fan habitatges cars, on la majoria de població no pot accedir, però on s'enriqueixen els de sempre. Aquesta és la Manresa que volem?

La demolició de la "Fàbrica Nova" és ja un fet, amb ella s'han emportat les pedres, els records i el què quedava de la memòria històrica del moviment obrer manresà. Tot i que no es té prou present, a la fàbrica Bertrand i Serra es van viure episodis molt especials, com per exemple la vaga que van encapçalat les dones l'any 1946, una de les primeres realitzades en plena dictadura franquista. Fita doblement important per tractar-se d'una de les primeres reivindicacions públiques i populars en una època on sobretot destacava la repressió, i pel fet de ser les dones les protagonistes, les quals havien de trencar amb més tabús, prejudicis i cadenes a l'hora d'encapçalat una lluita sindical.

Què quedarà de tot plegat? Una zona d'alt estandig destinada a persones amb elevat poder adquisitiu que podran gaudir de l'oci, les compres i l'esport sense sortir de la mateixa illa, i al mig de la qual trobaran l'estàtua d'una dona rememorant les lluites del 1946. Una mica fora de lloc? Si les dones aixequessin el cap i es veiessin commemorades enmig d'una de les catedrals del capitalisme i el consumisme...

El projecte de la nova edificació als antics edificis de la fàbrica que ocupen un total de 6,5 hectàrees compta amb 279 habitatges entre pisos, àtics i apartaments. Tots ells destinats a butxaques suculentas, no seran precisament de protecció oficial pensant en la gent treballadora i precària hereva de les sindicalistes d'antuvi... Els edificis els seus voltants comptaran també amb pàrking, jardinetes (places de ciment amb algun raquític arbre), piscina i evidentment una àmplia zona comercial. També hi haurà "equipaments" per tal que la resta de mortals puguin anar a escurar-se les butxaques, més de 30.000 m² seran ocupats per un centre comercial, un hotel, oficines, bars, restaurants i cines. Aquest és el model de ciutat que volem? Què entenem quan ens diuen "equipaments"?

Cada vegada es fa més evident que no són les persones que habiten un territori qui prenen les decisions de com es veurà afectat el seu entorn i la seva vida. Qui ha decidit què s'hi farà a l'antiga Fàbrica Nova? Quins interessos hi

ha? Què entenem per equipaments per la ciutat? De tot això ens en podria donar llargues respostes Román Sanahuja, president de Sacresa, la promotora encarregada de tirar endavant el projecte, juntament amb l'empresa manresana Cots i Claret.

Sacresa no la coneix molta gent, tot i ser una de les empreses pioneres, un referent a l'Estat Espanyol quan es parla de promocions immobiliàries. El seu objectiu és clar: treure el màxim rendiment econòmic en les seves accions. El model de projecte que volen edificar a Manresa no és nou per aquesta empresa, és el seu model de petita ciutat on la gent viu i consumeix en el mateix espai, creen una petita illa residencial plena d'oci i consumisme, així els beneficis es fan eterns en el temps, el què la pròpia empresa està defensant com a "hàbitat integrat". Aquest és doncs una de les especialitats de l'empresa., acompanyat d'un disseny arquitectònic emblemàtic i cotitzós a l'espai, treballant per exemple amb en Ricard Bofill.

Podem fer una mica d'història i veure en quins projectes ha estat especulant la promotora Sacresa, l'empresa de la família Sanahuja. En un dels primers escàndols on es donen a conèixer (tot i portar ja anys enriquint-se en el terreny immobiliari) és amb els pisos afectats per aluminosi del Turó de la Peira. Als anys 50 havien convertit una zona verda en 3760 pisos de lloguer per a gent treballadora. El 1990 un edifici construït per Sanahuja amb Cementos Molins s'ensorra a causa de l'aluminosi provocant la mort d'una dona. Les denúncies a Sanahuja i als diferents responsables van ser arxivades al 1993.

D'altra banda Sacresa és la principal propietària dels terrenys als barris de Finestrelles i Can Vidalet d'Esplugues de Llobregat on vol desenvolupar el Pla Caufec. Aquest projecte urbanístic cimentarà part de Sant Pere Màrtir (zona verda de l'entorn) i col·lapsarà el trànsit de la zona tot introduint un model d'oci, equipaments i habitatge elititzat molt lluny de les possibilitats econòmiques de la majoria de la població, exiliada del seu lloc de naixement. Sacresa és el principal responsable del desastre ecològic que significa el pla Caufec. Un pla que neix amb l'excusa de soterrar les torres d'alta tensió però que acaba substituint el metall per ciment i multiplicant els danys que es pretenien solucionar. Fa anys que a Esplugues del Llobregat la població està en contra d'aquest Pla, ha denunciat irregularitats davant ajuntament i Generalitat, però majoritàriament s'han trobat amb un matrimoni ben avingut entre administració i especuladors.

I és que aquesta no és una empresa qualsevol, tot i no sortir molt a la premsa al 2003 Sacresa comptava amb més de 2,6 milions de m² de sostre edificable propis; té una facturació del voltant de 200 milions d'euros anuals. Segons la pròpia empresa, les seves accions són el resultat de l'estudi exhaustiu de les àrees de màxima expansió urbana. Al 2005 Sacresa comptava amb una reserva de sòl de més de 1,5 milions de m² per a la construcció de 14000 habitatges en els propers anys. Roman Sanahuja té relació (president, vice-president, soci, administrador, liquidador, conseller delegat o com a administrador únic) amb 48 empreses en actiu i 44 extingides, amb un total de 92 empreses.